

Атанас Далчев

Див бурен

Какво не правех, за да я забравя,
но тя изпълваше ми всички мисли,
привиждаше ми се на всеки тъгъл,
явяваше ми се безспир насъне
и в нощите безсънни беше с мене.
В сърцето като бурен див порасла,
не можех аз оттам да я изскубна.

Реших тогава с друга да се свържа.
Момичето бе ласкаво и мило
и докато със него се разхождах,
за първата и не помислях даже,
но щом до стаята му го изпратех
и слезех по скрибуцащата стълба,
на портата я сварвах да ме чака.

И тръгнах аз обезумял отново
със първата, с едничката любима;
и скитахме се ние чак до късно
под редките запалени фенери,
из улиците вече опустели,
приказвахме си, смеехме се двама,
безсилни да се разделиме.

А срещаха ни късни минувачи
и виждаха един особен момък
със себе си на глас да разговаря
и да се смее сам като безумен.

1974 г.

КРАЙ

© 1974 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12160>]